

WIELKI POST 25'

Gdy Jezus zaczyna głosić Dobrą Nowinę, może obwieszczać: „czas się wypełnił i bliskie jest królestwo Boże. Nawracajcie się i wiercie w Ewangelię”, bo doświadczył zwycięstwa nad pokusami zła i zaprasza ludzi do udziału w rzeczywistości Królestwa. Zauważ, że nie wzywa On do walki, wyrzeczenia czy postu, ale jest orędownikiem zwycięstwa. On już stoczył bitwę i stworzył przestrzeń ocalenia. Tak jak kiedyś kazał Noemu zbudować arkę, by ocalić go z wód potopu, tak „teraz również zgodnie z tym wzorem ratuje was z chrzcie” (1P 3,21).

Wielki Post to szansa ucieczki od potopu dźwięków i obrazów do arki ciszy i modlitwy. Twoje nawrócenie nie ma być tytanicznym wysiłkiem naprawy swojego życia, ale przypomnieniem sobie i uwierzeniem, że nie musisz wyważać otwartych drzwi: Chrystus już zwyciężył. Papież Benedykt XVI w Orędzie na Wielki Post 2009 napisał: „Nawrócić się do Chrystusa, wierzyć w Ewangelię, oznacza w gruncie rzeczy właśnie to: wyzbyć się złudzenia samowystarczalności, aby uświadomić sobie i zaakceptować własny brak-brak innych i Boga, potrzebę Jego przebaczenia i Jego przyjaźni”.

Przymierze między Bogiem a człowiekiem zostało zawarte, a ty możesz mieć w nim swój udział. Musisz jednak uwierzyć, że codziennie możesz zostawić zalewające cię dziesiątki spraw i rozmów, wizyt i e-maili, tekstów i obrazów, by wyjść na pustynię i szukać więzi z Bogiem i samym sobą.

Życie duchowe wychowuje się w twardej szkole, która ćwiczy uczniów Pana. Współczesna duchowość szuka często Boga w czasie i miejscach nadzwyczajnych. Mistrzowie życia duchowego proponują dostrzec Go w zwykłym, dobrze wypełnionym pracą, modlitwą i wypoczynkiem dniu. Mamy opowiadać swoim życiem o Bogu niezmiennym, czyli wiernym, stałym w swojej miłości i miłującym pokój. Pójście do szkoły miłości to nic innego jak pokorne zgodzenie się z faktem, że nie umiem tak do końca kochać – Boga i ludzi, choć są we mnie duże zadatki na dobrego ucznia Chrystusa. Wyruszaj w drogę.

Niedziela I

- Dz 2, 42 – 47; 4, 32 – 37. *Rozwój wiary i znak wspólnoty*

Kościół pierwotny nie ma żadnej pokusy narcyzmu albo indywidualizmu – zostaje założony przez Boga, który jest Miłością i natychmiast zwraca się od siebie ku innemu. Egocentryzm usprawiedliwiany leczeniem samego siebie lub nieustannie lepszym pojmowaniem siebie, swojej biografii albo przeżyć to droga drastycznego rozkrzyżowania się z duchem ewangelii. Z pierwotnego doświadczenia wiary wyjdzie przekonanie, które potem przez wieki będzie inspirować katolicyzm: żeby rozwijać się duchowo trzeba umieć żyć we wspólnocie, spotkać nie tak bardzo siebie co współ-siostrę i współ-brata i wytrwać wówczas w cierpliwości, w hojności serca, w akceptacji i przebaczeniu. Skoro Bóg jest Trójcą świętą – myśli odważnie młody Kościół w *Dziejach* – to wiarę trzeba przyjmować i przeżywać *we wspólnocie*.

* Pierwszym znakiem otwartości na wspólnotę, jaki zostaje ukazany w dwóch miejscach księgi *Dziejów Apostolskich*, jest *uległość ducha* potem podwyższona w Kościele nawet do poziomu ślubu posłuszeństwa. Łukasz, autor tekstu, zauważa wielką ilość chrześcijan, którzy pragną zdrowej nauki, chcą dobrze nauczyć się ewangelii (2, 42). Punktem wyjścia do życia wspólnotowego nie może być zatem szukanie sensacji czy ciągłych nowinek. Intelkt ulega Prawdzie i wówczas rodzi się wiara. Jeśli człowiek swoim umysłem biegnie ciągle za kimś, kto wymyśli coś dotąd niesłychanego – ziarno wiary nie znajduje wówczas w duszy dostatecznie głębokiego gruntu, na którym mogłoby zapaść korzenie i rosnąć. *Sensacyjki duchowe, nowinki teologiczne to objaw pychy umysłu*. Zdrowa nauka, ciągły przekaz wiary z pokolenia na pokolenie – to pokora, która zrodzi owoc nawrócenia i wzrostu wewnętrznego.

* Chrześcijanie w początkowej fazie rozwoju Kościoła na pierwszą część liturgii chodzili jeszcze do synagogi, gdyż nie dysponowali w tamtym czasie pełnym tekstem ksiąg Nowego Testamentu. Jednak na konsekrację, na łamanie chleba czyli na Eucharystię – to bardzo piękny, poruszający szczegół – zbierali się *w domach* (2, 46). To z tego faktu zrodzi się właściwe rozumienie kościelnej wspólnotowości. Nie będzie ono nigdy oparte o subiektywne przeżycie, emocjonalne wznoszenie rąk, dobieranie sobie członków, którzy myślą tak samo, przeżywają to samo czy tak samo się modlą. Nie, Kościół z *Dziejów* gromadząc się po domach, szybko pojmuje intuicję Chrystusa co do samego siebie. Chodzi o to, by stać się *duchową rodziną* a nie tylko religijną wspólnotą. To znaczy dużo więcej. W Kościele więź między braćmi nie wychodzi od tego, że wszyscy się lubią i tak samo reagują – nie, wszyscy są powołani przez Chrystusa, zrodzeni z Jego krwi. Mogą mieć różne wrażliwości ale i tak są braćmi i siostrami. Nie z subiektywnego pragnienia lecz z obiektywnego wezwania do wiary.

* Rodzina duchowa wymaga jednak jakiegoś znaku ufności i w Kościele jest nim nie słowna deklaracja lub mgliste emocje między ludźmi ale jałmużna, praktyczna wymiana dóbr. Idee są łatwe – dlatego duchową wspólnotę Kościoła należy budować *na materialnym wyrzeczeniu się* (2, 45; 4, 32 - 35). Wszyscy utrzymują Kościół, a jeśli znajdzie się w potrzebie któraś z sióstr albo braci – wtedy wspiera ich materialnie, konkretnie, czynami a nie deklaracjami, cały Kościół. Miłość praktyczna stanie się znakiem solidnego budowania więzi wiary między ochrzczoneymi.

punkty do osobistej medytacji: z kim konkretnie tworzysz wspólnotę wiary – Kościół? Czy nie jesteś niepoprawnym narcyzem, indywidualistą – umiesz być empatyczny, a może praktykujesz religijność terapeutyczną, czyli skupioną wyłącznie na swoich pragnieniach, odkryciach i potrzebach? Pragniesz zdrowej nauki Chrystusa, czy biegasz za sensacjami pseudo – intelektualistów, pseudo – teologów, którym bardziej zależy na własnej sławie niż na rozkrzewianiu ewangelii? Potrafisz uszanować odmiennosc modlitwy sióstr i braci, czy wszystkich usiłujesz zmusić do twojego stylu, do twojego doświadczenia wnętrza duszy?

- teksty pomocnicze do modlitwy wewnętrznej w tygodniu:

Pon – Łk 1, 5 - 20

Wt – Lb 6, 2 - 3

Śr – Jer 1, 4 - 8

Czw – Flp 1, 27 - 30

Pt – J 17, 11 - 21

Sob – Kol 1, 9 - 14